

LES MILLORS OCASIONS

Jordi Casanovas

PERSONATGES

AGNOL   *Home d'uns trenta-vuit anys*
BRNO   *Home d'uns trenta-cinc anys*
CREPT   *Home d'uns cinquanta-cinc anys*

ESP AIS

Lavabo estació de tren
Habitació folrada de vellut vermell
Espai indeterminat

ESCENA I

Un lavabo públic masculí d'una estació de tren. Disposa de pica amb miralls al centre, porta a la part dreta d'escena i latrina amb porta (o altres pixadors) a la part esquerra de l'escena. Aparença blava de tot el lavabo. Il·luminació similar a la que produeixen els llums fluorescents.

AGNOL, que porta una camisa clara amb una corbata, parlant per telèfon mòbil.

AGNOL: Bé, ja els ho diré, no passa res, suposo que s'ho creuran... què els dic exactament, ho dic per no donar versions diferents. Si jo dic una cosa i després demà els en dius una altra de contrària veuran que era mentida. *(Pausa.)* Però la teva mare està bé? ... I no vindrà per aquí? ... D'acord... No... sóc al lavabo de l'estació... una mica brut... *(Pausa.)*... els puc dir que la teva mare ha caigut i s'ha trencat... no sé... s'ha trencat la cama... a la banyera... què et sembla?... *(Pausa.)* Així és més fàcil que s'ho creguin... *(Pausa.)* Sí que és una mica fort però... no sé... els puc dir que s'ha marejat... s'ha marejat i l'has hagut de dur a l'hospital... i demà dius que no va ser res... *(Pausa.)* És clar que et preguntaran com està... és el més normal... els dius que bé i ja està... *(Pausa.)* Escolta'm una cosa... no els diguis que jo ho sabia... vull dir... jo els diré que m'ho has dit tu... que m'has trucat i m'ho has dit... com si jo tampoc sabés la veritat... no sigui que... *(Pausa.)* Allò no ho tens a punt?... no és clar... per això no vén... és que ara pensava que... *(Pausa.)* Hi tenen la mà trencada amb aquests temes... són més vius... a més es pensen que són idiotes... sí... tens raó... no cal anar tan lluny... l'altre dia... sí... em diu... Sí, ell. Em diu: A la gent se'ls ha de tractar com oques... Sí, això mateix... i jo li dic: com oques?... sí, com oques cretines... Llavors li vaig preguntar per què... No... sí

que em va contestar... no em pensava que ho fes... i em diu... m'escoltes... ah em creia que... doncs em diu: Com els francesos... agafen les oques i les afarten, les enceben, les atipen de *papilla* de blat... amb embuts... una dosi diària i electrònicament controlada... És clar, en qüestió de minuts se les atipa... és això el que hem de fer a la gent... això em deia... serà... atipar-los bé de *papilla* de blat... i fer com amb les oques... treure'n el fetge, un fetge llustrós, deia... Coi, dona, per fer-ne el *foie gras*... no n'has tastat mai?... Així el fan els francesos... Les oques tipes no demanen més menjar... aquesta és la gràcia del tema... Això del fetge, no ho sé... coses seves. (Pausa.) Perquè, imagina't que demà véns i et truca ta mare... voldran explicacions... es pensaran que tot plegat era... segur?... jo no vull problemes... Bé, quedem que jo els ho dic així... però com si m'ho haguesis dit tu... jo no em penso ni em crec res... jo no faig res. *Vinga, fins demà.*

Penja el telèfon. S'ho repensa i torna a trucar.

AGNOL: Escolta... que ara que ho he estat pensant... no sé si cal fer-ho tan complicat... vull dir... no podríem dir que ets tu?... (Pausa.) Que tu t'has posat malalta... que no et trobaves bé... demà recuperada... així l'excusa de ta mare ja no... és clar, ja no cal... (Pausa.) Ho veus com és millor... però espavila... acaba-ho, sinó... (Mira el rellotge.) Apa, fins demà... adéu.

Mentre AGNOL penja el telèfon mòbil, entra BRNO al lavabo i fa per rentar-se les mans. BRNO vesteix un vestit gris i corbata fosca. BRNO mira amb atenció la cara d'AGNOL. Es renta les mans a l'altra pica, se les eixuga i recull un maletí que té a terra al costat dels peus.

BRNO: A vostè el tinc vist. El tinc vist, jo. Oi que ens coneixem? Perquè jo el tinc vist a vostè. La seva cara em sona, em sona poderosament. Sí, la seva cara.

AGNOL: Doncs... no recordo jo...

BRNO: Sí home. Que jo el tinc vist. El bar de sota de casa. Bar Torrijos. Sí, home sí. Del bar Torrijos. El dec tenir vist d'allà...

AGNOL: No el conec aquest bar.

BRNO: De fer el cafetó després de dinar. Després de dinar sempre hi vaig a fer un cafè. Bé, hi vaig a fer un *carajillo*. Vostè també, oi?

AGNOL: No hi he estat mai.

BRNO: Bé, ara que hi penso, potser no ho és, del bar Torrijos. No ho deu ser perquè sempre som els mateixos. Ens coneixem tots. A vostè el tindria més present, si fos habitual del bar. Ho entén, oi?

AGNOL: Ja li ho deia jo. Bé... molt de gust.

BRNO: No, home, no. Ja em sortirà, ja. Jo a vostè el tinc vist. N'estic segur. Ens coneixem d'alguna cosa. El tinc ben vist. No se'n recorda vostè?

AGNOL: No, crec que no el conec.

BRNO: Li deu passar com a mi. Que em té vist però no sap de què. Segur que em té vist com jo el tinc vist a vostè. Segur: Ja sortirà. No pateixi.

AGNOL: Potser em coneix de sortir per...

BRNO: Calli, calli. Deixi'm endevinar-ho a mi. Ja és una cosa personal. Si dic que el tinc vist, és que... Deixi'm fer memòria. En algun moment em sortirà. És terrible quan et trobes algú i no recordes de què el coneixes. Terrible.

AGNOL: Perdoni, em sap greu però hauria de..

BRNO: Miri, farem una cosa. Si no, es farà massa llarg. Ens hi podem estar una bona estona. Perquè jo el tinc vist a vostè. Donem-nos pistes. Vostè em fa una pregunta i jo li'n faig una altra.

AGNOL: D'acord. *(Pausa.)* Que mira la televisió?

BRNO: Quina mena de pregunta. No li diré res de nou si li dic que sí. Li diria que sí, però no sé si contestar-li una pregunta tan... dèbil.

AGNOL: És que potser em té vist de...

BRNO: La pregunta la hi faré jo, ara. On va? Vull dir, quin tren ha d'agafar aquí a l'estació. O torna? O ve a buscar algú? Ostres, m'he fet un embull. Ho ha vist, ens hem fet un embolic amb això d'anar i tornar.

AGNOL: Vaig, sí, haig de marxar cap a...

BRNO: Et poses massa paraules a la boca i et fas un embolic. Però ara que el veig, ara que me'l miro bé, a vostè el tinc vist, n'estic segur. El tinc vist. On va, doncs?

AGNOL: Agafo el tren per anar a treballar...

BRNO: A treballar. Quina sort. N'hi ha que tenen sort. Perquè, ara, això de tenir feina és una sort. No ho troba irònic?

AGNOL: Bé, és cert que no està gaire...

BRNO: A treballar. No, si jo també hi aniré ara, no es pensi. Jo sí que en tinc, de feina. Tinc una bona feina. No em puc queixar

AGNOL: Me n'alegro. Bé doncs hauria de...

BRNO: Doncs no em ve al cap, no. Però jo a vostè el tinc vist. Hi posaria la mà al foc. Segur que el tinc vist.

AGNOL: Potser és que m'ha vist a la televisió... però no tinc gaire... *(Fa la intenció de marxar.)*

BRNO: De la televisió? No, home, no. Que s'ha begut l'enteniment. No la miro mai la televisió. Vostè no deu sortir pas a la televisió. No miri d'enredar-me.

AGNOL: Escolti, no tinc temps... Si em permet hauria de... *(Intenta marxar.)*

BRNO: Espera home. Imagini's que fóssim amics de la infantesa. Ara ens sabria greu no recordar-ho. Tan emotiu com podria arribar a ser. Imagini's que haguéssim estat amics de petits. Seria graciós. No troba?

AGNOL: Miri, em sembla molt bé tot això. Però ara no tinc temps, el tren és a punt de marxar. O sigui que, si em permet...

BRNO: No voldria posar-me violent. És l'últim que voldria. No vull posar-me violent. *(Pausa.)* No em malinterpreti. Però d'aquí, d'aquest lavabo, no en sortim fins a descobrir de què ens coneixem. Perquè jo, a vostè, el tinc vist. La seva cara em sona. N'estic segur que el tinc vist. *(Pausa.)* No pateixi. Ja ho trobarem.

FOSC

ESCENA II

Habitació folrada de vellut vermell, sense gaire mobiliari. Una porta a la part dreta de l'escena. Té una il·luminació focalitzada però no gaire potent.

AGNOL assegut a una cadira de fusta amb les mans estirades als costats. Immòbil. BRNO dret.

BRNO: Sobretot, vigila'm la porta. Vigila-me-la bé que no entri ningú. No seria el primer cop. Últimament estan molt susceptibles. *(Pausa.)* Per cert, t'estic tractant de tu. No sé si et sembla bé que et tracti de tu. Fa tanta estona que ens coneixem que he pensat que estaria bé tractar-nos de tu. A mi em pots tractar de tu. *(Pausa.)* No et fa res, oi?

AGNOL: No.

BRNO: Hi ha molta gent que s'ofèn. Que els tractis de tu, no els agrada. Manies... d'algunes persones. Però quedem que ens tractem de tu. A partir d'ara ens tractem de tu.

AGNOL: Sí.

BRNO: Ens hem de fer valer: Amb els temps que corren... s'ha de lluitar: Lluitar pels drets d'un. Lluitar pels teus drets. Hi estàs d'acord, oi? I tant que sí. I tant que hi estàs d'acord. Tothom hi està d'acord. N'hi ha que no ho fan, però hi estan d'acord. Estar d'acord amb alguna cosa és força fàcil. Així, tothom està d'acord amb qualsevol animalada que algú altre proposi. No hi estàs d'acord? No diguis res. Diràs que sí. Ja et començo a conèixer. *(Pausa.)* Ben bé no se saben quins són. Els drets de cadascú. No se saben mai. És difícil. Però cal lluitar per ells. Pels teus drets. Jo bé que lluito pels meus drets. Tu ho fas?

AGNOL no diu res.

BRNO: Si un no lluita pels seus drets. Se li acaben. Llavors vés a enganyar a Déu, saps? No et pots queixar. Si no lluites pels teus drets no tens possibilitat de queixa. Més lluites, més et pots queixar després. És directament proporcional. *(Pausa.)* Ben fet? Mal fet? No ho sé, jo. Les coses estan així. Per algun motiu serà, no creus? *(Pausa.)* Jo t'ho dic perquè si vols que et tracti de vostè, si et vinguis més de gust que et tractés de vostè, m'ho dius. S'ha de lluitar pels drets que un té. Tu tens el dret que et tracti de vostè. Això és un dret inalienable, aquí. Un dret de tota la vida. O sigui que, si tu vols, jo no tinc cap problema per tractar-te de vostè. En tens tot el dret.

AGNOL: No cal. Ja està bé.

BRNO: Què? El tu o el vostè?

AGNOL: El tu.

BRNO: Estàs més còmode si et tracto de tu?

AGNOL: Sí, ja m'està bé.

BRNO: Jo no tinc cap pega. Si tu vols, jo et tracto de vostè.

AGNOL: No cal. No cal.

BRNO: Veus que bé. Ja has fet la tria. Ara... després no et pots queixar. Després no vinguis a demanar-me que et tracti de vostè. Tinc tot el dret de fer valer aquest tracte. Jo lluito molt sovint pels meus drets. *(Mira cap a la porta.)* De tota manera, està ben tancada. No pateixo gaire per això.

ESCENA III

Lloc indeterminat, a fora de l'habitació on era AGNOL. Està il·luminat per llums tènues, també focalitzats i amb un caire global força gris. BRNO i CREPT. CREPT vesteix un vestit fosc amb camisa blau marí i corbata fosca. CREPT és més robust que BRNO.

CREPT: Ells no han dit res. I tu i jo ens devem a ells. I amb això ja està tot dit.

BRNO: Però, què vols dir que no han dit res? No han dit res perquè ni tan sols han parlat?

CREPT: Sí que han parlat. Massa que han parlat. En tinc el cap ple d'ells.

BRNO: I com ho fem, doncs?

CREPT: De moment toca esperar. Ja diran *algo*. Així ho han dit: Ja direm alguna cosa.

BRNO: Escolta'm. Ja ens coneixem. Fa temps que treballem junts. Si deixem això a mitges, ningú en voldrà saber res de nosaltres. I encara menys de mi. Ningú voldrà saber res de mi. Ens diran que som uns barroers. Que deixem la feina sense acabar.

CREPT: Pel que fa a mi... Et diré una cosa. Jo no em faig responsable de res que hagi passat, que passi o que hagi de passar aquí. Jo no me'n faig responsable. M'entens?

BRNO: Massa que t'entenc.

CREPT: Amb una mica de sort. Si no els posem nerviosos, ens diran alguna cosa en dos o tres dies. Així m'ho han dit: Ja us direm alguna cosa.

BRNO: Escolta. Hem estat junts des del principi. Tots els èxits han estat pels dos, repartits.

CREPT: Només t'ho diré una vegada. Suposo que m'entendràs. Tens prou enteniment per entendre'm i per fer molt més. Ets un home valuós. Tothom et coneix per ser llest i viu. Viu com la guineu. *(Pausa.)* Jo no em faré responsable. No me'n faig responsable. Si tu creus que no està bé, queixa't. Però jo tinc una cosa ben clara: No em penso fer responsable del que passi aquí. I això, ja està decidit.

FOSC

ESCENA IV

A l'habitació. CREPT i AGNOL.

CREPT: Està còmode? S'hi troba còmode? Si no està bé podem canviar-li la cadira.

AGNOL: No. Ja està bé. Estic bé.

CREPT: N'està segur? No és cap molèstia. Vostè deu estar acostumat a seure en cadires molt més còmodes.

AGNOL: No s'ho cregui.

CREPT: Segur que sí. La del seu despatx és una cadira còmoda, oi?

AGNOL: Sí, déu n'hi do.

CREPT: I tant que ho és. Molt còmoda. Quan un s'hi asseu... És talment com una butaca. Realment còmoda.

AGNOL: Sí... Molta gent l'ha comprat. Es veu que és un model que es ven molt bé. Això em van dir a la botiga.

CREPT: Sí. Ja m'agradaria tenir-ne una de semblant. Bé, tenir-ne la mateixa. El mateix model, vull dir. A mi em va agradar la quantitat de posicions que permet. Ara amunt, ara avall. Ara amunt, ara avall. A més, amb la vista que té des d'allà. Des del seu despatx es pot veure mitja ciutat. És una vista extraordinària.

AGNOL se sorprèn. Silenci.

AGNOL: Però què... *(Pausa.)* Quan ha de durar tot això?

CREPT: Si m'ho permet. Li demano disculpes. No és freqüent que ens passi això. De fet, no ens havia passat mai. És la primera vegada. Normalment, a hores d'ara, ja ho hauríem acabat. Ja estaríem llestos. Ja estaria llest. Però ells han canviat coses. Uns petits canvis. Als quals no estem acostumats. I ara no podem... com li diria... maniobrar amb la mateixa llibertat. Si féssim alguna cosa ara, ens carregarien el mort a nosaltres. Una cosa que, evidentment no cal dir-ho, no volem.

AGNOL: Jo ja ho tenia coll avall.

CREPT: Doncs, ara, ja no està tan clar. No vull que es faci il·lusions. Em sap greu. Jo sóc dels primers als qui els agrada acabar ràpid. No cal allargar sense motiu. Però les circumstàncies... manen. Ja no és cosa nostra.

AGNOL: Però, què necessiten? Què volen?

CREPT: No, home. Vostè no hi pot fer res. No és aquesta, la qüestió.

AGNOL: Doncs, qui pot?

CREPT: Això ja no està ni a les seves mans ni a les nostres. Som delegats, ho entén? Això ja està dat i beneït. Tot el peix venut. *(Pausa.)* M'agraden molt les frases fetes. És una cosa que ens fa ser més nosaltres. Més d'una terra. Què faríem sense les frases fetes? És la poètica de la quotidianitat. Doncs sí, m'agraden molt les frases fetes. Si no vols pols no vagis a l'era. Em deia el meu avi. Si em veies ara. M'ho tornaria a dir. Segur: O és potser un refrany? *(Pausa.)* Això ja no és cosa nostra. Per tant, jo, en qualitat de subordinat, no li puc dir res més. No és la nostra feina, ara.

AGNOL: No ho entenc. Escolti'm. No acabo d'entendre aquesta situació. No vull ser molèstia si li pregunto... Li vull preguntar per quin motiu... Compregui que no entenc res del que passa. Ja començo a estar una mica...

CREPT: Sento dir-li que això ja no és cosa nostra. Li podria explicar els motius que teníem. Perquè teníem uns motius. Però ara tot ha canviat. Els motius també han canviat. Ja no l'és, cosa nostra. Són uns altres, ells, els qui decideixen. Per tant, tot el que li podria dir que sé, poc li serviria per fer-se una mínima idea del que passa. *(Pausa.)* I no es posi tens. El millor que pot fer és no posar-se tens. He vist molta gent perdre els estreps en aquests moments, i això és fatal. Aquí ens hi estarem el que diguin. Esperarem el temps que convingui. Això durarà el que faci falta. I vostè, el millor que pot fer, l'actitud més adient per al cas que ens pertoca, la millor cosa que pot fer és callar aquest collons de boca de merda si no vol perdre cap puta dent. M'entén? *(Pausa.)* He intentat ser amable amb vostè. No em pot negar que ho he intentat. He estat tan amable com ho hagués estat amb la meva pròpia mare. Però hi ha fets que són intolerables. A partir d'ara, li recomano que tanqui la boca davant meu. Ara, només és una recomanació.

Silenci.

CREPT: Bé. Veig que ha entès a la perfecció el funcionament d'aquesta... situació. És una sort. Això ens treu força feina a tots, cregui'm.

FOSC

ESCENA V

Habitació. AGNOL i BRNO.

AGNOL: Va ser ahir.

BRNO: Ah, va ser ahir. Ostres. Em sap greu, doncs. *(Pausa.)* Em sap greu de debò. Jo ho passo molt malament quan em passen aquestes coses. Així que tampoc m'agrada que els passin als altres. En tot cas, no és culpa teva. *(Li fa un copet a l'espatlla.)* No pateixis. Ell ja ho entendreà. Ja et perdonarà, home. *(Pausa.)* No ho creus?

AGNOL: Suposo que sí. *(Pausa.)* Això espero... que em pugui perdonar.

BRNO: Amb això tens raó. No ho podem afirmar pas que et pugui perdonar. Seria massa optimista per part nostra, no ho creus?

Silenci.

AGNOL: No li passarà res, oi?

BRNO: A qui?

AGNOL: Perdona. M'he equivocat.

BRNO: Com t'has equivocat?

AGNOL: No volia dir només ell.

BRNO: I qui volies dir?

AGNOL: A ells. No els passarà res, a ells?

BRNO: Bé. És difícil de dir-ho. De precisar. *(Pausa.)* No ho crec pas. Amb tots els anys que fa, no m'hi he trobat amb gaire cops en els quals hagués de... perquè fa molts anys que m'hi dedico... encara que no ho sembli... quina edat em posaries?

AGNOL: No ho sé.

BRNO: Prova-ho home. És gratis. Quants anys creus que tinc?

AGNOL: No sabria dir-ho.

BRNO: Sense complexos. Tu prova. Ja et diré si t'equivoques o no.

AGNOL: Segur?

BRNO: Va. Tira!

AGNOL: Uns trenta-cinc?

BRNO: Ja!

AGNOL: Què?

BRNO: Ho veus. Tothom em fa més jove del que sóc. Em conservo bé. Això és el que diuen. Bé, ho diu la meua dona. Si ho diu la dona, va a missa. Si se'n cansés ja ho diria, ja. No tindria pas manies per dir-me que em faig vell. I tant... *(Pausa.)* Doncs, normalment no els passa res. En comptades excepcions.

I quan dic comptades vull dir unes tres o quatre vegades. En tres o quatre cops els ha passat alguna cosa. Però ja li ho dic. Són molts anys. I només tres o quatre cops. Jo no patiria gaire... *(Pausa.)* I com es diu ell?

AGNOL: Marc.

BRNO: Marc. *(Pausa.)* I quants en fa?

AGNOL: Els va fer ahir.

BRNO: Això.

AGNOL: Set.

BRNO: Set. *(Pausa.)* A la foto és més petit, oi?

AGNOL: Quina foto?

BRNO: La del teu despatx. *(Pausa.)*

AGNOL: Quan hi vau entrar?

BRNO: Com ja explicava, nosaltres fa molts anys que ens dediquem a això. Hi tenim la mà trençada. Hi ha coses que són de principiant. Com per exemple el despatx. Estan al manual, com aquell qui diu. Ja fa molts anys que anem per aquests mons de Déu. Tampoc cal que t'ho expliqui tot. Vull dir que, cadascú té el seu rol aquí. Tu el teu i jo el meu.

AGNOL: No hi estic acostumat.

BRNO: No. És clar. Tu estàs acostumat a jerarquies més favorables. És així com ho podríem dir, oi? *(Pausa.)* No pateixis. No t'ho retrec. Ja m'agradaria estar al teu lloc. No ara, vull dir, en general. Vull dir, abans. Millor el teu lloc que el meu. Però ara, deus ser tu el que voldria estar al meu lloc, oi?

AGNOL: Tampoc m'agradaria, jo no seria capaç de...

BRNO: Ves si no. Tothom ho pot fer. Quan algú ho prova, ja no se'n pot estar de continuar. Se n'han vist molts casos. Segur que voldries estar al meu lloc. Segur que ho desitges. Però en la posició que estàs tampoc pots afirmar que és cert el que dic. No pots predir quines conseqüències tindria... dir la veritat, vull dir. Aquest és el teu rol, ara. Dir que sí a tot, oi?

AGNOL: Sí.

BRNO: No se sap mai. Potser un dia tu estaràs on sóc jo i jo seré on ets tu.

AGNOL: Potser..

BRNO: Bé, no et facis il·lusions.

AGNOL: No.

BRNO: Parles ben poc.

AGNOL: Què vols que digui?

BRNO: Amb això tens raó. Poca cosa podries dir. Aquest és el teu rol, oi? *(Pausa.)* Demà et deixaré llegir alguna cosa.

AGNOL: Mercès.

BRNO: De res. Ja ho saps. A disposar.

Silenci.

BRNO: Oi que era més petit?

AGNOL: Sí.

BRNO: Amb aquestes coses hi tinc molta vista. *(Somriu.)* Tinc bon ull. En canvi a mi... mai m'endevinen l'edat.

ESCENA VI

Espai indeterminat. BRNO i CREPT.

BRNO: Si hi ha una cosa... una cosa que m'hagi agradat d'això, d'això que fem, és el fet que no m'he hagut de tacar mai. Sempre he arribat a casa amb la roba ben neta. Impecable. *(Pausa.)*

Aquest vestit em va costar car, t'ho puc assegurar.

CREPT: No te'n podràs comprar cap més. Cap més vestit.

BRNO: Tens un concepte de la dissuasió que em supera. Jo només et dic que ho podríem fer... no et dic pas que no ho fem, sinó que ho podríem fer sense tacar-nos. Només hi ha aquesta petita diferència.

CREPT: Aquell qui vol peix s'ha de mullar el cul.

BRNO: Que t'ho he dit jo? T'he dit que no hi estigués d'acord? Hi estic d'acord. Sóc el primer a estar-hi d'acord. Però el peix no el volem, exactament, nosaltres. I no caldria tacar-se, no caldria mullar-se si...

CREPT: Qui té el cul llogat no pot seure quan vol.

BRNO: Hòstia. Em fots molt nerviós quan parles amb refranys. Ja ho saps que em fots nerviós. I tu vinga: a parlar amb refranys. Que li facis a ell, val. Per alguna cosa és on és. Però a mi, no. Em fot molt nerviós sentir-te contestar amb un refrany. A més, no porten enlloc. No ho veus? No volen dir res.

CREPT: És ben senzillet. A veure si t'entra al caparronet. Si et taques el collons de vestit, doncs te'n compres un altre. Amb el que ens paguen pots comprar-ne un altre, oi? Fins i tot, en pots comprar un parell. Un parell de vestits nous. No et sembla? Doncs ja som al cap del carrer. Com t'he dit abans: tu i jo ens devem a ells. El cul llogat. *(Pausa.)* Que demà vols independitzar-te... tu mateix. Cosa teva. Llavors ets lliure de decidir si et vols tacar o no. Però, ara per ara, no ets pas lliure per decidir. Bé, pots decidir una cosa, seguir treballant o no. Vull dir, pots decidir entre poder-te comprar aquests vestits cars o no. Ets lliure de decidir. Entesos?

BRNO: Això no és llibertat.

CREPT: Jo no m'ho he inventat. D'això n'estic ben segur.

BRNO: Bé que devem tenir algun dret.

CREPT: Algun dret? Que estàs afiliat a algun sindicat, tu? Perquè jo no. Si hi estàs, digues-m'ho: que també m'hi afiliaré, eh?

BRNO: Però amb el que fem. Hi ha certs perills. No tenim cap mena d'assegurança.

CREPT: Què has dit?

BRNO: Assegurança? He dit assegurança?

CREPT: Aquest senyor que tenim aquí dins segur que té un parell o tres d'assegurances de vida contractades. Em pots dir si aquest tio té la vida assegurada?

BRNO: Què?

CREPT: No em contestis amb un què. Això és d'imbècils.

BRNO: No, oi?

CREPT: I, doncs?

Silenci.

BRNO: Bé. D'acord. Cap pega.

CREPT: Vés a buscar les eines.

BRNO: Les eines?

CREPT: Els estris. El que es fa servir en aquests casos.

BRNO: Perdona, però... no sé què es fa servir. No ho fet mai.

CREPT: No ho saps... jo tampoc. El que es veu a les pel·lícules. No deu ser gaire difícil.

BRNO: Tu tampoc ho has fet mai?

CREPT: Et dic que no deu ser gaire difícil.

BRNO comença a rebuscar en una bossa d'esport que hi ha prop de la porta.

BRNO: I si no ho aguanta?

CREPT: Mala sort.

BRNO: Aquest no és el nostre estil.

CREPT: Tu preocupa't per l'estil dels teus vestits cars. Te'n recordes?

BRNO: Però, si no ho aguanta... es posaran com una mona.

CREPT: Ja els direm que ha estat alguna mena d'accident.

Silenci. BRNO segueix buscant. Troba un cutter, un tallador. El mostra.

BRNO: Això serveix?

CREPT fa que sí amb el cap. Pausa.

CREPT: Posa música.

BRNO: Quina?

CREPT: Qualsevol.

BRNO: Què t'agrada?

CREPT: Ben alta. Que no ens sentin. *(Pausa.)* Que no se'l senti.

BRNO agafa les eines i CREPT un got de tub amb whisky i glaçons. Mira el got de tub, prova de beure. BRNO es posa uns guants de làtex a les mans i encén un radiocasset que es troba al costat de la bossa d'esport.

CREPT: És del bo. Ja m'agrada això, ja. *(Somriu.)*

FOSC

ESCENA VII

Escena totalment a les fosques. Només se sent la cançó «Papa Loves Mambo», de Perry Como. Durant tota la cançó, per damunt del so, es van sentint crits de dolor d'AGNOL. A mesura que avança la cançó els crits són més angoixats i llargs. Així mateix, AGNOL va llançant alguns impropèris. En alguna ocasió, CREPT xiula la melodia de la cançó.

ESCENA VIII

L'habitació de vellut vermell. AGNOL té tota la camisa tacada de sang, però no estripada. També hi són BRNO i CREPT. BRNO sosté amb la mà, que té mig elevada, un fragment de quelcom semblant a un tros de fetge.

BRNO: A mi em fa una mica de fàstic. Aguanta'l tu.

CREPT: Saps per què et passa això? Perquè no estàs acostumat a cuinar. Segur que cuines ben poc. Hauries d'entrar més a la cuina de casa teva. No deixis que t'ho facin tot.

BRNO: Cada cop que ho he intentat, me n'han fet fora de pet.

CREPT: Hauries de cuinar més. Si vols treballar la carn, has de tocar la carn. A la cuina. Als fogons. Davant els fogons. Allà és on la carn es presenta nua i indefensa.

BRNO: Mai he volgut fer medicina. *(Pausa.)*

CREPT: Mira. Guarda-ho. Posa-ho en algun lloc.

BRNO: Allà darrere hi tinc la nevereta. *(Pausa.)*

CREPT: Tanta plorera... no t'has tacat pas. No t'hi veig cap taca al vestit.

BRNO: Però em podia haver tacat. Això és l'important. Em podia haver tacat.

CREPT: L'important és que «tu» no t'has tacat, això és el que importa. No importa el que podia haver passat i no ha passat. Si hagués passat que t'haguessis tacat, llavors sí que tindria importància.

BRNO: Et parlo de prevenció. D'evitar-ho si saps que pot passar. Això és l'important.

CREPT: El més important és que ja estigui entès tot. Espero que ja estiguin contents.

BRNO: És veritat que es regenera? Havia sentit que si n'extirpes menys de la meitat es torna a regenerar.

CREPT: Doncs mira... millor per a ell. *(Silenci.)* Em vénen imatges a la memòria. Vells records.

BRNO: I ara què? Què fem? Vull dir, hauríem de pensar en el que ve. No en el que va passar. Jo només vull dir això.

CREPT: Una cosa no treu l'altra.

BRNO: Però ho complica.

CREPT: Millor que esperem com reacciona.

BRNO: Se'l veu bé.

CREPT: M'ha sorprès... sí. La veritat és que m'ha sorprès.

BRNO: Gratamente.

CREPT *(a AGNOL)*: La veritat és que ens has sorprès gratament. No ens ho retreguis. És la nostra feina. El pa per als fills, saps?

BRNO *(a AGNOL)*: Encara t'haig de dur el llibre. Tinc molta mala memòria.

Es miren detalladament la ferida d'AGNOL.

BRNO: Ho has vist?

CREPT: I tant. *(Pausa.)* Qui t'ha fet això? Qui t'ho ha fet això? Això és terrible. No trobes?

BRNO: I tant que és terrible. Em fa mal només de veure-ho.

CREPT: Jo no m'ho hagués deixat fer, no.

BRNO: Jo tampoc. S'ha de ser molt bèstia per deixar-se fer això.

CREPT: Potser li agrada.

BRNO: Hi ha gent molt estranya. No trobes?

CREPT: Molt estranya. *(Pausa.)* Dignes. Que saps qui t'ho ha fet?

CREPT i BRNO riuen.

CREPT: No té llengua. Potser és que no té llengua.

BRNO: Potser és perquè no fa servir la boca per parlar. Fa servir la dels altres. Ja ho saps que no només nosaltres parlem? També ho fan els altres.

AGNOL: Què hi foteu aquí? Això no és casa vostra. Qui sou? No em podeu fer el favor de dir-me qui sou? Només això. Qui són els que us manen? *(Pausa.)* Us haig de dir una cosa. Encara puc pensar, poc, però puc pensar. No me'n fa, de mal, l'estómac. Em fa més mal el martelleig al cap. Per què collons esteu fent tot això?! *(Pausa.)* Se me'n fot el que em feu. No sé què voleu. *(Pausa.)* Segur que no ho sabeu ni vosaltres per a qui treballeu. Que ho sabeu per a qui treballeu? En teniu una mínima idea de per a qui treballeu? Ningú sap per a qui treballa. Ara ja no es pot saber. Escolteu, no en sé res. Vull dir, no sé res de res, de cap cosa. Jo no sóc ningú. *(Pausa.)* Si jo no en tinc, d'enemics! Jo no tinc ningú que em vulgui mal! Digueu-me qui us mana. Si us plau. *(Pausa.)* Preteneu que em cregui que no hi ha enemics. Collons. Quina merda de pretensió. Sempre n'hi ha d'enemics. Encara que no en sapigueu el nom. Sempre n'hi ha de fotuts enemics. Segur que no sabeu per a qui treballeu. Ni jo mateix sé per a qui treballa. Sé qui em signa la nòmina. Però no sé per a qui treballa. *(Pausa.)* No sou pas menys imbècils que jo, no. Qui us mana? Digueu-me el fotut nom de qui ha ordenat això!

Silenci llarg i tens.

CREPT: Escolta'm una cosa. T'ho dic perquè no n'estic gaire segur. És que em sembla haver sentit alguna cosa, saps? Em fa l'efecte que he sentit alguna cosa, fa no res. Fa una estona. No estic segur d'haver-ho sentit. Potser tu has sentit el mateix que jo he sentit. El problema és que si el que em sembla haver sentit ho he sentit de debò, hi ha algú que perdrà alguna cosa. I no et parlo de la innocència, no. Tu ho has sentit?

BRNO: Em sembla que he sentit el mateix que has sentit tu.

CREPT: Ah. Doncs, així, és veritat. És veritat que aquest magnífic tros de merda que ens està decorant la sala ha dit alguna cosa. És veritat que s'ha fotut a parlar quan ningú li ha demanat que ho fes?

BRNO: Sí, ha estat ell. Ara mateix.

CREPT: Tu em coneixes, oi?

BRNO: Sí que et conec. Fa molts anys que et conec.

CREPT: Com que em coneixes... hi ha coses que no faries davant meu.

BRNO: N'hi ha moltes, de coses, que no faria davant teu... i que no faig... davant teu.

CREPT: Potser és això... potser és que no em coneix?

BRNO: Ell no et coneix. Segur que no et coneix.

CREPT: Com creus que m'hauria de presentar?

BRNO: Pel nom... Potser t'hauries de presentar pel nom?

CREPT: Pel nom... ben pensat. *(A AGNOL:)* Saps com em dic? Que ho saps com em dic? Creus que val la pena que em presenti? Vols que t'ensenyi el meu carnet? Vols veure les meves fotos de

família? O potser t'agradaria que et parlés d'on vaig néixer? Què et sembla, vols que em presenti o ho deixem com fins ara?

AGNOL: *no contesta.*

CREPT: Què?!? T'agradaria que t'expliques que he tingut una infància difícil? Que la meva mare, que era puta, em maltractava de petit? Això ho justificaria tot, oi? Doncs no l'he tingut, tros de cabró! Què et penses, que em pots jutjar així a la valenta? (*Pausa.* A BRNO:) Saps? Potser no era ell. Ara no diu pas res. No parla. Sembla com si fos mut. Potser el que hem sentit abans no ho ha dit pas ell.

BRNO: No n'estaria gaire segur.

CREPT: El problema no és aquest, saps? El problema és que ja no es pot fer com abans. Ja no es poden fer les coses com abans. La veritat és que se me'n fot que parli o no. Bé, no se me'n fot, no. (*Pausa.*) Abans era més senzill. Molt més fàcil. En les millors ocasions. Ara no. Ara tot s'ha de fer diferent. No sé si tu te'n recordes. Potser eres massa jove. Potser no havies ni nascut. Abans només feia falta engagar-li un tret a la nuca i ja estava solucionat. Ja no es pot fer. Queda malament. Diuen que queda malament. Collons. És clar que queda malament. Però no es pot quedar malament. Ara no es pot quedar malament davant la càmera. Davant la càmera has de dir Lluís. (*Pausa.*) Ara s'ha de fer servir la dissuasió. Sense fer mullader. (*Pausa.*) La fan servir per tot. Fins i tot per a això. (*Pausa.*) Aquests cabrons vénen amb aquest *cuento*. Quan tota la vida s'ha fet igual. O es crema el llibre o es pela la mosca al nas de torn.

AGNOL: Jo no he fet res.

CREPT: Què? (*A BRNO.*) Què ha dit?

BRNO: Que no ha fet res.

CREPT: Estic fascinat. (*Pausa.* A AGNOL:) Imagina't que et fotéssim en un concurs. T'agafem i et posem a concursar a la televisió. A la teva puta televisió. Et fan una pregunta i tu contestes. (*Pausa.*) Doncs si haguessis estat en un concurs t'haurien fet fora a la primera, perquè no has donat ni una puta resposta correcta. Ni una sola de correcta. Saps a quin nivell d'estupidesa s'ha d'arribar per no donar ni una sola resposta correcta? (*Pausa.*) Tu hi has arribat tot just a la primera oportunitat. No et creguis, és una gran fita.

AGNOL: *tus una glopada de sang.*

CREPT: Hòstia! Hòstia!

BRNO: Això és molt brut.

CREPT: La gent ja no té ni educació. (*A BRNO.*) Neteja aquesta merda, si us plau.

FOSC

ESCENA IX

A l'habitació, AGNOL i BRNO. BRNO acaba d'embenar l'estómac d'AGNOL.

BRNO: No em surten pas millor, les vores dels pantalons. Tot s'acaba. Ja veus. Tampoc és tan greu.

AGNOL: Ja està?

BRNO: Bé, ja està, ja està. Això ja és bufar i fer ampolles, ara. En poqueta estona l'estaràs felicitant. Segur que t'espera a casa, frisós.

AGNOL: Encara em fa mal.

BRNO: És normal. Els primers vint dies, només. Ja ho veuràs. Ho he llegit.

AGNOL: Però ara em deixareu...

BRNO: Escolta.

AGNOL: Sí?

BRNO: Que em sap greu. Em sap greu si vam fer una mica massa de broma, ahir.

AGNOL: ...

BRNO: Molts cops ens avorrim. Molts cops es perd l'al·licient per la feina que fas... llavors has de fer una mica de broma. És higiènic.

AGNOL: Però ara ja...

BRNO: No diguis res.

AGNOL: Mai més?

BRNO: Això tampoc es pot assegurar.

AGNOL: Per què?

BRNO: Hi ha tantes coses que no tenen... explicació. En té la vida, d'explicació?

Silenci.

BRNO: Molt complicat, tot plegat, oi?

AGNOL: Jo no ho entenc.

BRNO: Hi ha coses que més val no entendre.

AGNOL: Així, jo...

BRNO: Si no hi ha res més. ·

AGNOL: No em pensava pas que ho pogués...

BRNO: Espera't.

AGNOL: Estic...

BRNO: Normal.

AGNOL: ...emocionat.

BRNO: Relaxat?

AGNOL: Relaxat.

BRNO: Et canvia, oi?

AGNOL: Les coses petites...

BRNO: A això em referia.

AGNOL: La llum...

BRNO: La família...

AGNOL: ... amics...

BRNO: ... els olors...

AGNOL: ... el matí...

BRNO: Oh, sí, el matí. Això sí que és preciós. La sortida del sol al matí. Molt bonic. *(Pausa.)* Bé, aviat...

AGNOL: Aviat?

BRNO: Suposo.

AGNOL: Sí.

BRNO: Reposa. El millor que pots fer, ara, és reposar. Descansa. Ja són molts dies. Deus estar cansat. Jo estaria cansat. *(Pausa.)* Fa mal?

AGNOL *(tímidament)*: No.

BRNO surt de l'habitació. AGNOL, deslligat, mira la porta. S'aixeca. Mira a través de la porta.

FOSC

ESCENA X

Espai indeterminat. BRNO i CREPT.

BRNO: Em pots dir una cosa? Quan han de venir?

Silenci.

CREPT: Sí, et diré una cosa. En el fons m'ho he passat bé. No m'ho he passat tan bé com en les millors ocasions. Les millors ocasions seran sempre les millors ocasions. Potser no tan bé. Gairebé igual de bé. Tu no?

BRNO: Quines millors ocasions?

CREPT: Et parlo de fa temps.

BRNO: Però ells, què?

CREPT: Veus. Per això. Perquè no hi eren ells. Ni falta que feien. En les millors ocasions, en les que m'ho he passat millor, ells, no hi eren pas. Ni falta que feien.

BRNO: Espera. *(Pausa.)* Deuen venir a alguna hora o altra?

CREPT: Sempre acaben venint. Des que hi són ells, sempre vénen després. Ho entens, oi?

BRNO: I el voldran veure?

CREPT: El voldran veure. I tant que sí. Sempre vénen a veure-ho tot. El vindran a veure. I tant que sí.

BRNO: A ell?

CREPT: No.

BRNO: Ah, no?

CREPT: Doncs qui?

BRNO: Sí, bé.

CREPT: Doncs bé que ho puc dir: m'ho he passat força bé. *(Pausa.)* Hi ha una cosa que em reconforta... vull dir... al final de totes aquestes situacions en les que ens trobem, sento... em sento,

d'alguna manera, com un creador, com un artista. No t'hi has trobat mai?

BRNO: Sempre he pensat que és una acte destructiu. Sense res en contra, no et confonguis. Però no he trobat mai que el que fèiem es tractés d'un acte creador. Més aviat d'un acte destructor.

CREPT: Perquè t'ho mires des de la perspectiva de l'afectat. Ho mires amb els seus ulls. En canvi jo m'ho miro amb una mirada més global. Des dels ulls de tothom. Als ulls de la humanitat, es podria dir que estem creant. De tota manera, no sabia com expressar-ho, però estic convençut que el que estem fent és crear.

BRNO: Bé, vist d'aquesta manera... *(Pausa.)* A quina hora vindran?

CREPT: Quina impaciència. Vindran quan els doni la gana de venir. No ens vindrà pas ara d'una o dues hores. Després de tots els dies que hem...

BRNO: Però, ho saps quan vindran?

CREPT: Ja n'hi ha prou. No trobes?

BRNO: És que t'haig de dir una cosa.

CREPT: Una cosa sobre ells. Els que han de venir. Mira: la veritat és que no els conec gaire bé. No els conec tan bé com et conec a tu. Per exemple.

BRNO: Tenim un problema.

CREPT: Què?

BRNO: No és prou segur, això.

CREPT: Segur. Ara em diràs que tens por.

BRNO: Et parlo d'ell.

CREPT: Que no es troba bé? Que té por, ell?

BRNO: Ha intentat escapar.

Silenci molt llarg i tens.

CREPT: Espera un moment. M'ha semblat que no ho he entès bé. Ja saps que sóc una mica dur d'oïda.

BRNO: Mira, no intento fer cap broma. *(Pausa.)* No ha passat res. Vull dir que tot torna a estar al seu lloc. Però en un moment, tot s'ha intentat moure. Ho entens, oi? Jo he fet el que calia fer: aturar-ho. Però, és clar, la meva relació amb aquest individu s'ha tornat una mica tensa.

Silenci.

CREPT: T'he dit que m'ho havia passat «gairebé» tan bé com en les millors ocasions, oi? *(Pausa.)* Encara ens queda temps suficient per esmenar el significat de la paraula *gairebé*.

FOSC

ESCENA XI

A l'habitació, BRNO, CREPT i AGNOL.

AGNOL (amb una actitud diferent de la d'abans, més excitat): Què hi foteu aquí? Això no és casa vostra. Qui sou? No em podeu fer el favor de dir-me qui sou? Només això. Qui són els que us manen? (Pausa.) Us haig de dir una cosa. Encara puc pensar, poc, però puc pensar. No me'n fa, de mal, l'estómac. Em fa més mal el martelleig al cap. Per què collons esteu fent tot això?! (Pausa.) Se me'n fot el que em feu. No sé què voleu. (Pausa.) Segur que no ho sabeu ni vosaltres per a qui treballeu. Que ho sabeu per a qui treballeu? En teniu una mínima idea de per a qui treballeu? Ningú sap per a qui treballa. Ara ja no es pot saber. Escolteu, no en ser res. Vull dir, no sé res de res, de cap cosa. Jo no sóc ningú. (Pausa.) Si jo no en tinc, d'enemics! Jo no tinc ningú que em vulgui mal! Digueu-me qui us mana. Si us plau. (Pausa.) Preteneu que em cregui que no hi ha enemics. Collons. Quina merda de pretensió. Sempre n'hi ha, d'enemics. Encara que no sapigueu quin nom té. Sempre n'hi ha de fotuts enemics. Segur que no sabeu ni per a qui treballeu. Ni jo mateix sé per a qui treballa. Sé qui em signa la nòmina. Però no sé per a qui treballa. (Pausa.) No sou pas menys imbècils que jo, no. Qui us mana? Digueu-me el fotut nom de qui ha ordenat això! BRNO: Fa una estona, l'estona abans d'aquesta estona, encara em queies bé. He dit em queies. És a dir, que encara t'aguantava aquesta cantarella de cada vegada. Però no pot ser que facis la cantarella després del que ha passat. M'entens, oi?

CREPT: Oi que ha dit el mateix?

BRNO: Tu perquè no l'has hagut d'escoltar tots aquests dies. (Pausa.) Em fa l'efecte que no sap dir res més aquest sac de merda.

CREPT: No m'agrada la gent que es repeteix.

BRNO: Ho he estat comptant.

CREPT: Els cops que es repetia?

BRNO: Disset.

CREPT: És aquesta mena de gent. Tota la puta estona parlant del mateix. No saben dir res més. I ja saben que ningú els escolta. (Pausa.) Tu l'escoltaves?

BRNO: Només per comptar-les.

CREPT: És clar. Ningú els escolta perquè diuen merdes que no interessin. I tota l'estona segueixen parlant del mateix. I la gent ja fa bé de no escoltar-los perquè... saps què són?

BRNO: No.

CREPT: Uns pesats.

BRNO: I pel que hi poden fer.

CREPT: Pesats i inútils.

BRNO: També ha parlat d'altres coses, però.

CREPT: Ja és estrany, ja. Aquests tipus són molt pesats. Es poden estar tota la vida queixant-se de vés a saber què.

BRNO: Doncs, també ha parlat de la família.

CREPT: Ah, parla de la família?

BRNO: De la seva.

CREPT: I què en diu, de la seva família? (Pausa.) Que potser se'ls estima molt?

AGNOL: Prou. Acabeu-ho.

CREPT: Ui, ui, ui. Calladet tu. Potser no ho entens? O sí? I tant que ho entens cabró!

BRNO: Sí que se'ls estima.

CREPT: Segur que deia que no els féssim res a ells.

BRNO: Això mateix, deia.

CREPT: I a qui no havíem de fer mal?

BRNO: El seu fillet.

CREPT: Ah, té un fillet?

BRNO: Es diu Marc.

CREPT: Et dic una cosa, m'agradaria conèixer el teu fillet. Que és com tu o és més educat?

AGNOL: Prou.

BRNO: Que callis d'una puta vegada, t'ha dit!

CREPT: A tu t'agradaria conèixer el seu fill?

BRNO: I tant que sí.

CREPT: Els fills acostumen a ser el reflex del que són els pares. Potser així sabrem com actuar davant un tipus tan «esquerp».

BRNO: Només té set anys.

CREPT: Bé. Molt bé.

FOSC

ESCENA XII

A l'habitació. AGNOL és sol a la cadira. La porta està mig oberta. Una llarga estona en silenci. Se sent una remor a extraescena.

VEU DE NEN: Pare?

AGNOL: Marc? Marc que ets tu?

Silenci llarg.

VEU DE NEN: Pare, que ets aquí?

Se sent un tret de bala. Entra a l'habitació CREPT i, abans que AGNOL pugui dir una paraula, li tapa la boca amb una cinta adhesiva ampla.

AGNOL es posa molt tens i histèric, intenta treure's la cinta de la boca. AGNOL sua molt. CREPT el lliga de mans i peus amb una corda a la cadira. CREPT treu una pistola i encanona el cap d'AGNOL.

Entra BRNO amb el vestit tot tacat de sang.

BRNO: T'ho he dit abans! Mira que t'ho he dit! Tampoc cal fer les coses així.

CREPT (contesta concisament i concentrat amb les reaccions d'AGNOL): Què vols fer-hi. No facis un espectacle.

BRNO: No calia. Només dic que no calia que em taquessis tot el *puto* vestit. Ara l'hauré de llançar.

CREPT: Porta'l a rentar.

BRNO: Collons. On vols que el porti a rentar?

CREPT: A la bugaderia.

BRNO: Que hi toques, tu? Mira, et tinc tot el respecte que vulguis, però hi ha moments que em fa l'efecte que no hi toques.

CREPT: Calla.

BRNO: No callo, no. (*Pausa.*) Si et sembla, aniré a la bugaderia i els diré que després de la dura jornada laboral escorxant canalla el vestit em queda fet una merda.

CREPT: Calla d'una puta vegada!

BRNO: Callo. Però tu ho...

CREPT: Prou.

Silenci.

CREPT (*a AGNOL*): Bé, amic. Ja s'ha acabat tot això. Ja no has de patir més pel que passarà perquè no passarà res més. Ara t'agafarem, et deslligarem i et deixarem anar perquè comencis a fugir. Et traurem tota aquesta merda, tranquil. Ja deus estar força recuperat, oi? Val més així. Doncs, agafaràs i arrencaràs a córrer perquè et vindran a buscar. Així estan les coses. Ara aquests de la llei t'aniran al darrere. Ets un fotut criminal.

Silenci.

BRNO (*a AGNOL*): Això que has fet no està bé.

CREPT: Gens bé. Ara sabràs què és que et persegueixin. Et recomano que corris. Que corris tant com puguis, fins a rebentar.

BRNO: I si li deixem el cotxe?

CREPT: Bona idea. (*A AGNOL*) Et deixarem el cotxe. Te'l donem. Però has de córrer. Aviat et vindran a buscar. Ets un criminal. Ets un assassí. Això no es pot fer. És massa fort.

BRNO: És repulsiu.

CREPT: Matar el propi fill és d'allò més repulsiu. Em fas fàstic.

BRNO (*a Crept*): Te'n recordes del que preguntava abans?

CREPT: Sí que me'n recordo. Com si fos ara mateix. (*Imitant AGNOL*) Qui són els que us manen. Jo no tinc enemics. (*Pausa.*) Ets tu.

BRNO: Sí, tu.

CREPT: La societat en la qual vivim no pot tolerar que individus com tu vaguin lliures pels carrers. Tenim el dret a estar segurs. Tenim el dret a prendre't els drets. Ets un tipus abominable. Un tipus capaç de matar el propi fill a sang freda.

BRNO: Hem fet tot el que hem pogut per evitar-ho, però...

CREPT: No hi hem pogut fer res. (*Pausa.*) Ets l'enemic de la societat. Més et val que arrenquis a córrer. Més et val.

Silenci.

BRNO: La gent et té molt vist.

CREPT: Molt vist. És una mala situació.

Silenci.

BRNO: Pensar que es podia haver arreglat tan fàcilment.

CREPT: Però, ja saps, és cosa d'ells això. Nosaltres no acostumem a treballar així, però ens han fet canviar algunes cosetes. Uns petits canvis.

BRNO deslliga AGNOL lentament. No li treu la cinta que té a la boca. AGNOL es desploma de la cadira a terra. BRNO l'aixeca i l'arrossega fins a la porta i el fa fora.

BRNO: Vinga, corre!!

AGNOL s'ho mira tot i opta per arrencar a córrer.

BRNO es treu l'americana del vestit, que està tota tacada, i la posa en una bossa de plàstic que treu de la bossa esportiva.

Silenci.

BRNO: Això no ha estat com en els vells temps.

CREPT: No. No s'hi assembla pas als vells temps.

BRNO: Però també ha estat entretingut.

CREPT: Sí, força.

BRNO: No tan divertit, però...

CREPT: No ho creguis. Al final, t'haig de dir que m'ho he passat d'allò més bé.

BRNO: Jo també.

CREPT: Et podria dir que m'ho he passat tan bé com en els millors moments. Com en les millors de les ocasions en què m'he trobat.

BRNO: Això és molt bo, oi?

CREPT: Està la mar de bé.

BRNO: És una de les millors coses que et poden passar: Gaudir amb la teva feina. No tothom ho pot dir.

CREPT: Hi ha moments que em posaria a saltar d'alegria. És el que dius. No tothom ho pot dir, això. Hi ha estones que m'agradaria escampar-ho als quatre vents. Escampar la meua felicitat. Dir a tothom com me'n sento de satisfet.

BRNO: La gent no s'ho prendria gaire bé.

CREPT: És clar que no. Què vols que facin aquesta pila de rates que empastifen el carrer?

BRNO: Nosa.

CREPT: No s'ho prenen gens bé, això que un gaudeixi de la seva feina. Saps per què passa?

BRNO: Sí.

CREPT: Doncs jo també.

Silenci.

CREPT: Vivim temps molt estranys.

BRNO: Sí. Temps molt estranys.

CREPT: Són temps tan estranys que la gent ja no pot dir que gaudeix amb la seva feina.

BRNO: Temps molt estranys.

Silenci.

CREPT: Tot i així... (*S'emociona.*)

BRNO: Treu-ho.

CREPT: Sempre quedaran les millors ocasions.

FOSC FINAL